

Evangélikus hírmondó

2011.– Karácsony A tési evangélikus egyházközség lapja IX. évf. 2. szám

Áldott karácsonyi ünnepeket kívánunk!

Boldog karácsony

„És monda az angyal nékik: Ne féljeteK, mert íme, hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lesz: mert született néktek ma a megtartó, Ki az Úr Krisztus, a Dávid városában.” (Lk 2:10-11)

Nagyszerű dolog, amikor valaki jó hírrel jön valahonnan. Hiszen annyi rossz hírrel van tele a világ: napilapjainkból, az éter hullámain át, egymás szájából annyi félelmetes, aggasztó, szomorú hírt hallunk, hogy szinte azt lehetne mondani, hogy semmire nem vágyik jobban az emberiség, mint valami igazán örvendetes, megnyugtató, reményt adó jó hírre. De nem olyanra, hogy kétszeresére emelik mindenkinek a fizetését, vagy hogy megtalálták a nagyhatalmak a kölcsönös megértés módját, amelyik emberöltőkre kizárja a háború lehetőségét, hanem valami megbízható, hiteles, igazi nagy örömhírré! Sokszor az az érzésem, hogy Isten azért engedi mindenféle rossz hírrel megfélemlíteni az emberiséget, hogy megértsük végre, igazi örömhír nincs is más, mint amit Ő hirdet és üzen.

Nos hát, a karácsonyi esemény nem egyéb, mint egy nagy örömuzenet. Így is adja tudtul az angyal: „Ne féljeteK, mert íme hirdetek néktek nagy örömet, amely az egész népnek öröme lesz.” Ezt az emberi szavak tartalmán túlradó örömhírt szeretném hirdetni a mai karácsonyon. Kinek szól ez az örömuzenet? Kivétel nélkül mindenkinek szól, akihez csak eljut. A karácsonyi örömről meglehetősen téves elképzeléseink vannak. Az általános köztudatban a karácsony öröme azt jelenti, hogy együtt van a család, égnek a feldíszített karácsonyfa gyertyái, öröm csillog az ámuló gyermekszemekben, meghatva mondanak köszönetet egymásnak az ajándékokért, és boldog ünnepeket kívánva egymásnak, leülnek a terített asztal mellé. Valóban áldott, boldog pillanatok ezek egy család életében.

De ha csak ennyi volna a karácsonyi öröm, akkor igazuk volna azoknak, akik azt hirdetik, hogy a karácsony a gazdag emberek ünnepe volt. Akinek nincs családja, vagy tőlük

elszakítva él valahol idegenben, vagy akinek nem telik karácsonyfára és ajándékokra, annak nem lehet karácsonyi öröme, boldog karácsonya? Igaza volt annak az idős asszonynak, akinek mikor pár nappal ezelőtt boldog karácsonyt kívántam, nagyot sóhajtott, és így szólt: a fiam hadifogságban van, azt sem tudom, él-e még, a lányom kivándorolt Amerikába, a férjem a sírban nyugszik, egyedül maradtam. Úgy félek a karácsony estétől, ez lesz életem egyik legnehezebb napja, bárcsak túl volnék már rajta!

Vajon valóban nem jutna ennek a magára maradt, idős asszonynak egy sugár öröm a nagy örömből, amit a betlehemei angyal hirdetett az egész népnek? Olyan öröm az, amit meg kell toldani karácsonyfával, pénzen vásárolt ajándékokkal, a családi kör melegével, mert másként nem elég egy szomorú szív felderítésére? Nos, testvérem, az igazi karácsonyi öröm nem pénzhez, és nem családi közösséghez van kötve, hanem egyedül az Úr Jézushoz. Jézus nélkül az egyébként legpazarabb karácsony is szegény és szomorú, Jézussal pedig a legsivárabbnak, legszánalmasabbnak látszó karácsony is gazdag és boldog! Sőt! Ha a te szíved még mindig a karácsony egyébként kedves külsőségeinek örömeivel van tele, féltő, hogy nem is jut benne hely a karácsony igazi öröme számára. Minél dísztelenebb a karácsonyod, annál csendesebb. Világi mértékkel mérve, minél szegényebb, annál kevesebb akadály állja útját a nagy örömhírnak a szíved felé, hogy Megváltó született néked.

De hát hogyan lehet enyém is ez az öröm, miként juthatok hozzá? Nézzük csak, mit tettek a pásztorok, amikor meghallották a nagy örömhírt? Nem kételkedtek, hanem elhitték. Neked is el kell előbb hinned, amit az Úr üzent, s azután majd meg fogod tapasztalni, hogy valóban igaz. Előbb hinned kell, hogy Jézus a te megváltód, és aztán részesülsz az Ő megváltó kegyelmében. Hinned kell, hogy van számodra bűnbocsánat, és csak azután tapasztalod meg annak édességét. Előbb hidd el, hogy a karácsonyi örömet hirdető üzenet neked is szól! A hitedből nőhet csak ki a boldog megtapasztalás.

Tudjátok miért nem szokott igazi karácsonyi örömünk lenni? Mert mindig csak a karácsonyfáig, a karácsonyest gyertyafényes hangulatáig szoktunk elmenni, de Betlehemig már nem. Ha elhiszed a nagy örömhírt, akkor törd át magad a karácsony kedves szokásain, csillogó vagy szomorú külsőségein, és menj el egészen az Úr Jézus Krisztusig! De ne menj üres kézzel! Vigyél Neki valamit, amit azután egészen Neki is adsz. De hát mim van nekem, amire azt mondhatnám, hogy ez az enyém, és ami Neki nincsen? Aztán rájöttem: a bűneim. Ha testvérem, olyan valamit akarsz Neki adni, amiről azt akarod, hogy egészen az Övé legyen, és többé ne legyen a tiéd, akkor add oda neki a *bűneidet*! A legelrejtettebbeket is! Hidd el, ennek az ajándéknak örül a legjobban. Próbáld meg, majd meglátod, mennyire igaz angyali híradás a nagy örömről, és a Megtartóról!

És végül még valamit. Az a nagy öröm, amiről az angyal beszélt, nem múltó öröm, hanem igazi, állandó öröm. Hogyan lehet ezt az örömet állandósítani? Ahogyan a pásztorok tették: hirdették, ami nekik a gyermek felől megmondatott. Vagyis ők is örömondókká váltak. Azáltal állandósult örömük, hogy megosztották másokkal.

(*Joó Sándor 1948., Bp*)

Egy Lydia, és a mennybe vezető út

Ápolónőként dolgozom egy klinikán. Szeretem a munkámat, de gyakran az erőm határához érek. Nagyon szívesen mondanék néhány bátorító szót a betegeknek, hogy reményt nyújtsak nekik. De a saját erőm kevés hozzá. Ezért minden reggel arra kérem Istent, adjon nekem türelmet, és önuralmat. Újra meg újra átélem, hogyan munkálkodik Isten a sok különböző emberben, akik között dolgozom. Pedig más-más személyiségük van.

Nemrég odajött hozzánk egy 50 év körüli férfi. Nagyon barátságos volt, és udvariasan megkérdezte, hogy meg tudnám-e látogatni a feleségét, akinek csontrákja van. „Be tudna menni hozzá minden nap?” – kérdezte tőlem, és én igent mondtam.

Amikor első alkalommal megláttam az asszonyt, azonnal nyilvánvaló lett számomra, hogy nagyon rosszul érzi magát, erős fájdalmakkal küzd. Hosszabb időn át lesz szüksége segítségre. Beszélgettünk egymással. Elmesélte, hogy óvónő volt. Kihangsúlyozta: „A férjem és én ateisták vagyunk.” Tehát először nem mondtam semmit a hitemről, és élő reménységemről.

A következő hónapokban aztán rendszeresen látogattam. Egyre jobban megismertük egymást. Amikor fájdalmai még erősebbek lettek, nagyon vágytam rá, hogy ne csak ápolói tudással segítsek, hanem valódi vigaszt és reményt nyújthassak neki.

Egyik nap a szomszédom ideadta a Lydia Magazin egyik példányát. „Ebben van néhány cikk a betegségekről – mondta -, és arról, hogyan kaptak új reményt olyan nők, akiknek sötét völgyön át vezetett az útjuk.” Elfogadtam az újságot, és egyhuzamban végigolvastam. Ez biztos segít majd a betegemnek, gondoltam, de hogy adjam neki oda? Beletettem a folyóiratot a táskámba. Amikor a következő alkalommal meglátogattam, azt mondtam: „Hoztam neked egy kis olvasnivalót. Leteszem ide az asztalra, később megnézheted.”

Pár nap múlva elmondta, hogy az egész újságot elolvasta. Nagy örömet jelentett számára, hogy mindezeket a dolgokat Istenről elolvashatta.

Egyik nap, amikor ismét meglátogattam, elmondta, hogy a fájdalmai most már olyan erősek, hogy a morfium csak rövid ideig segít elviselni. „Korábban – mesélte – azon gondolkoztam, hogyha a fájdalmak elviselhetetlenné válnak, akkor véget vetek az életemnek. De már nem tudnám megtenni, mert azt olvastam az újságban, hogy ezt Isten nem akarja. Ezért azt kérem tőle, hogy adjon nekem erőt, mint ahogyan más asszonyoknak is segített.” Boldog voltam, mert a legnagyobb fájdalmak közepette is igazi hitet láttam ebben az asszonyban.

Kérte, hogy látogassa meg őt egy lelkész. Akkor megvallotta bűneit, és elfogadta Jézust megváltójának.

Aggódtam, hogy hosszú haláltusája lesz, mint ahogy ennél a betegségnél általában így történik. Nagyon csodálkoztam, amikor Isten kegyelmesen lerövidítette a fájdalmait. Egyik éjjel, álmában lépte át a határt Jézushoz, mennyei otthonába. A férjét mindez annyira megérintette, hogy úgy döntött, ő is követni akarja Jézust.

*Kiss Eszter, ápolónő
Lydia Magazin 2011/2*

Lelkészi jelentés 2011. év

Hálás szívvel számolok be gyülekezetünk életéről. A 2011. évben ismét átéltem Isten nagy szeretetét, amellyel hordozott a szolgálatban. Ő az, aki elhívott, aki megerősített és a papi szolgálatban megtartott. Ami történt a gyülekezet életében, azt nem magam érdemének tartom, hanem az Isten hatalmas munkájának. Méltatlan szolgája vagyok az Istenemnek és az is maradok.

Gyülekezetünk kicsiny és összetartó közösség. Az istentiszteleteken 15-20-an vettünk részt átlagosan. A nagy ünnepek alkalmával majdnem megtelik szeretett templomunk. A bibliaórai közösségben 8-10 vettünk részt. Isten igéje állt mindig a középpontban ezeken az alkalmakon, ahol együtt imádkoztunk, énekeltünk, beszélgettünk lelki életünk tapasztalatairól. Gyülekezetünk lelki életének területe a bibliaóra, ahol egymás hite által gazdagodhatunk.

A 2011 év egyik fő eseménye a gyülekezetben a dán vendégek fogadása volt. Fodor József vezetésével egy kis csoport érkezett hozzánk (15 fő?). A kultúrházban fogadtuk testvérgyülekezetünk képviselőit, majd másnap ünnepi istentisztelet volt Szilas Attila nyugdíjas lelkész

segítségével és tolmácsolásával. Vasárnap közös ebéd után búcsúztak vendégeink és visszatértek Sárvára, ahol a szállásuk volt.

Nyári hittantábort szerveztünk a tési, várpalotai és bakonytamási gyermekek részére. 28 gyermek és 7 segítő vett részt a hittantáborban. A gyermekekkel egész évben Stanka Károlyné másodfelügyelő asszony és Stanka Erika kántor foglalkozott vasárnap délelőttöként a lelkészi hivatalban. A gyermekek a hitoktató Márti néni segítségével szépen szolgáltak a tanévzáró istentiszteleten, karácsonyi ünnepségen. Köszönetet mondunk mindkettőjüknek a hűséges és szeretetteljes munkájukért. Reménységünk az, hogy az elvetett mag ki fog kelni a gyermekeink szívében és gyümölcsöt fog teremni.(Ámen)

Mi közöm hozzá? Presbiteri és gyülekezeti szolgálók lelki napja volt Tésen

„Örömmel és hálatelt szívvel ültünk le a tési templomban több mint negyvenen 2011. augusztus 27-én, hogy a presbiteri csendes napon Isten áldásaiban részesülhessünk.

Februárban Várpalotán volt egy közös presbiteri napunk, most pedig a várpalotai testvérek jöttek hozzánk, hogy további segítséget és vezetést kapjunk szolgálatunkhoz. Meghívott előadónk Ittész János nyugalmazott püspök úr és Böjtös Attila sárbogárdi lelkész volt.

A nap témája „Mi közöm hozzá?” Mi közöm van Istenhez és Istennek hozzám? Mi közöm az egyházhoz, a gyülekezethez?

Ittész János ny. püspök úr az Ef. 5,1-14. alapján hirdette az ígét: „A világosság gyermekeiként járjatok! Ha Isten gyermeke vagy, annak következménye kell legyen. Isten gyermeke vagy? Akkor légy az, ami vagy! A valóságban is légy azzá! Nem önmegvalósításról van szó. Az Isten-gyermekség legyen valósággá és láthatóvá életedben.”

Istennek a teremtés jogán köze van az emberhez. A hitetlenhez is! Van, aki ezt elismeri, van, aki a szülei érdemének tartja. Mi közöm hozzá? – hangzott el az előadás elején. Ha valakihez közöm van, felelős vagyok érte. Ha valakinek köze van hozzám, beleszólhat dolgaimba. Amikor Isten azt mondja: Közöm van hozzád! – nem fenyegetni akar, hanem megajándékozni.

Délután 2 órakor folytattuk napunkat. Böjtös Attila sárbogárdi lelkész szólt a „Mi közöm az egyházhoz, a gyülekezethez?” témában.

Kiemelte: „Az egyház/anyaszentegyház alatt ne épületet, intézményt, arctalan valamit értsünk. Az egyháznak arca van! A szentek közössége. Ők Krisztus népe, akik fehérbe öltöztek. Nem maguknak élnek. Közösség ők, egymáshoz tartoznak, közük van egymáshoz. Példaként hozta fel a kandallóból kivett parazsat: egyedül elhamvad, társaival együtt tovább ég, lángol. A gyülekezet, a szentek közössége Krisztus teste. Ő a fej, mi a tagjai. De vajon tesszük-e, amit a fej mond a tagoknak? Összhangban vagyunk-e egymással? Egy szívvel, lélekkel dolgozunk-e egy szent célért?

A lübecki Krisztus-szobor képe került elénk: letört kéz és láb, megcsonkított arc. Krisztus küldöttei vagyunk ebben a világban. Mi lehetünk az Ő keze, lába, szája.”

A 2011-es évben sokat tettünk a temetőnk rendbehozataláért. Sok évi elmaradásunkat pótoltuk ebben az esztendőben, amikor kerítést és kaput készítettünk, a régi veszélyes fákat

kivágtuk, szemetet rendszeresen elvitettük. A gyülekezeti tagok sokat segítettek a munkákban, köszönjük fáradozásait.

A gyülekezetünk életében nagy öröm volt, hogy Szabó Tamás testvérünk részt vehetett a főtí kántorképző orgona oktatásán. Most már nemcsak gitárral tesz bizonyosságot Isten szeretetéről, hanem a hangszerek királynőjének megszólaltatásával is. Kicsiny gyülekezetünkben mindennek együtt kell örülnünk.

Megköszönöm a testvéreknek, hogy segítettek lelkipásztori munkámban, szeretettel hordoztak imádságukban. Nagy öröm számomra, hogy a tési gyülekezetben szolgálatok.

Tóth Attila h.lelkész

Ha nem született volna

Meggondolják-e vajon,
Kik karácsonyra várnak:
Ha nem született volna,
Nem lenne bűnbocsánat.

Ha nem született volna,
Nem várna örök élet.
JÉZUSÉRT hála, hála,
A menny, Föld ISTENÉNEK!

(Füle Lajos)

Gyümölcsöt keres az Úr

Lk 13:6 – 9

Jézus itt, ebben az igében egy példázattal fejezi ki Isten számon kérő ítéletét. A gazda kimegy a szőlőjébe, ahol többek között van egy fügefája is. Gyümölcsöt keres rajta, de nem talál. Már három éve nem terem az a fa semmit. Pedig a gazda nem díszfának szánta, hanem, hogy gyümölcsét élvezhesse. De az a fa nem terem. Csak a helyet foglalja más ültetvények előtt. A szőlőskert nem park, nem díszkert, hanem gyümölcsös, ahol minden talpalatnyi helyet gyümölcstermelésre kell használni. A kép világos, ugye? Mirőlünk van szó. A keresztyén embert Isten nem díszfának szánta ebbe a világba, hanem gyümölcsfának. Jézus nem azért született meg erre e világra, hogy nekünk legyen egy évben egyszer egy kedves, hangulatos karácsony esténk, hanem azért, hogy olyan életerőt hozzon bele az életünkbe, aminek révén mennyei zamatú gyümölcsöket teremhet az emberi élet.

Mi ez a gyümölcs? A gyümölcs olyan valami, amit a fa nem önmagának terem, hanem azért, hogy leszakítsák róla. A keresztyén életnek a gyümölcsei azok a krisztusi cselekedetek, amelyek az emberi együttélést a családban, a társadalomban frissé, üdévé, kellemessé, zamatossá, széppé teszik. Mi sajnos agyonkomplikáljuk a keresztyénséget, új gondolatrendszert, és világnézetet gyártunk belőle. Pedig Jézus hallatlanul egyszerűen beszélt róla a hegyi beszédben. Azt mondta: bocsáss meg annak, aki megbántott, ne haragudj rá. Szeresd még azt is, aki gyűlöl. Legyen benned olyan öröm, ami kisugárzik másokra, ne csábítsd el más hitvesét! Sőt, légy olyan tiszta testben és lélekben, hogy körülötted is megtisztuljanak az emberek! Segíts azon, aki rá van szorulva! Legyen haszna minden embernek abból, hogy te Uradnak tartod Istent!

Ilyen gyümölcsöket keres rajtunk az Úr. Érzitek-e, hogy a legsúlyosabb bűn, amit mi, Jézus hívei elkövetünk, a gyümölcstelenség? Nem csak arról van szó, hogy valami helytelen dolgot cselekszünk, rosszat teszünk, hanem arról, hogy valami jót, amit kellett volna, nem tettünk meg. Nem csak az a bűn, hogy vad gyümölcsök teremtek rajtunk, hanem az, hogy a megtérés gyümölcsei nem teremtek. Nem csak az a bűn, ha valakinek elrontjuk az örömét, bűn az is, ha valakinek nem szerzünk örömet, pedig tudnánk. Nem csak az a bűn, ha valakit gyűlölünk, hanem az is, ha egy gyűlöletes embert nem szeretünk. Emlékeztek, mit mondott Jézus? Mi lesz majd a vád az utolsó ítéleten? Nem az, hogy csaltatok, gonoszak voltatok. Nem! Hanem az, hogy: „Éheztem, és nem adtatok ennem; szomjúhoztam és nem adtatok innom; jövevény voltam és nem fogadtatok be engem; mezítelen voltam és nem ruháztatok fel; beteg és fogoly voltam, és nem látogattatok meg engem.” (Mt 25: 42-43) Nem keserű mérges gyümölcsök ezek, hanem a jó gyümölcsök hiánya. Terméketlenség, gyümölcstelenség.

Tudjátok miért végzetes nagy baj ez? Mert a gyümölcstelenség egész hitünk látszat-voltát elárulja. Azt, hogy nem vagyunk igazán kapcsolatban az Úrral. Azt mondja egy helyen az Ige: „aki Krisztusban van, s benne a Krisztus, az terem sok gyümölcsöt.” (Jn 15:5) Aki nem terem, az nincs Krisztusban! Nincs beleoltva

Krisztusba! Lehet, hogy urának vallja, imádságos hódolattal gondol Rá, szereti és támogatja az egyházát a földön, de nincs élő kapcsolatban Krisztussal! Ez pedig a halál!

Igazán nem csodálkoznék, ha a szőlőskert Ura akár ebben a pillanatban kiadná a rendeletet, hogy ezt a sok terméketlen fügefát ki kell vágni, nem lehet tovább tűrni. Inkább azon csodálkozom – ismerve magamat és titeket -, hogy ez a rendelet még mindig késik. De ennek is megvan az oka. A példázat szerint a szőlőskertnek van egy drága vincellérje, aki a fákat gondozza. Ő jár közben a terméketlen fügefá érdekében is. Így szól a gazdához: „Uram, hagyj békét neki még ez esztendőben, míg körös-körül megkapálom és megrágyázom: és ha gyümölcsöt terem, jó; ha pedig nem, azután vágd ki azt!” (Lk 13:8-9) Valaki kikönyörögte a megmaradást. Azt, hogy még mindig megtérhet, még mindig hallhatja az igét, még mindig van ideje gyümölcsöt teremni. Szó szerint igaz, amit így mond egy másik helyen az ige: „Az Úr kegyelmessége az, hogy még nincsen végünk. Jézus véres áldozata türelmi időt kért számunkra. Ebben nem csak az a vigasztalás van, hogy még van kegyelmi idő, hanem az a sürgetés, hogy már csak kegyelmi időnk van. Már az elmúlt év is ilyen kegyelmi idő volt, és az előttünk levő minden nap és minden óra is az. A vincellér nem azt kéri, hogy egyáltalán ne vágassa ki az ura azt a fát, hanem azt, hogy most *még ne!* A kivágattatás veszélye korántsem múlt el, csak felfüggesztették. Most dől el, hogy mi lesz veled. Ha gyümölcsöt terem, jó, de ha most sem terem, akkor...

Nem olyan egyszerű az, hogy még van haladék. Ez azt jelenti, hogy most már te sem elégedhetsz meg csupán a lombokkal, a levelekkel, és az „Uram, Uram” kiáltással. Nem elég a szép szó, a nagy nekibuzdulás, elszánt fogadkozás, most már végre igazán gyümölcsök kellene! Gyümölcsöt vár *tőled* is az Úr! Mert gyümölcsfa vagy, és életed célja és értelme a gyümölcstermés. Az, hogy jót cselekvő, Krisztust közvetítő, ajándékozó élet legyél. Ez csak úgy lehetséges, ha sokkal jobban elfogadod, amit az Áldott Vincellér munkálni kar rajtad! Ha befogadod Jézust! A büntől szabadító, gyümölcsöt érlelő, az új életre erőt adó Megváltót!

Joó Sándor 1960.

Mi újság van (egy)házunk táján?

- ☼ Október 8-án öten vettünk részt gyülekezetünkől Budapesten a Deák téri templomban tartott országos evangélizáción.
- ☼ November 19-én két küldött tag részt vett a Pápán megrendezett megyei közgyűlésen.
- ☼ November 26-án adventi kézműves-foglalkozás volt a fiatalok számára a parókián. Ajtódíszek, adventi koszorúk készültek.
- ☼ December 4-én Andrejek Mitja, ötödéves szlovén teológus szuplikált nálunk. Elmondta, hogy egy évre Lipsébe utazik ösztöndíjasként, majd a hatodévet már Szlovéniában tölti, ahol már megvan a végleges szolgálati helye.
- ☼ December 12.-16. között minden délután 5 órától evangélizációs sorozat volt az iskolában. Cseri Kálmán igehirdetéseit hallgattuk Nikodémusról.
- ☼ December 18-án gyülekezetünk ifjúsága szép, szívhez szóló színdarabot mutatott be a Kultúrházban. Köszönjük lelkiismeretes készülésüket!
- ☼ **ÜNNEPI ISTENTISZTELETEK:**
 - Karácsony este: 18.00 órakor templomban. Ez alkalommal gyülekezetünk gyermekei ajándékcsomagot kapnak, a gyermekek és ifjak versekkel, jelenettel szolgálnak.
 - Karácsony első napja: 14.00 órakor úrvacsorai istentisztelet a gyülekezeti teremben
 - Karácsony második napja: 14.00 órakor istentisztelet a gyülekezeti teremben
 - Óév este 18.00 órakor istentisztelet a gyülekezeti teremben
 - Újévi istentisztelet úrvacsoravétellel 14.00 órakor a gyülekezeti teremben

.....
● **Ifjúsági Szilveszter negyedszer!** Az óév esti istentisztelet után, este 7 órakor kezdődik a fiatalok évbúcsúztató partija sok játékkal, egy filmmel, vacsorával és Isten igéjével. Éjfélkor meghúzzuk a harangokat és boldog új évet kívánunk egymásnak. „*Ottalvós*” buli lesz, tehát akinek kedve tartja, a parókián töltheti az éjszakát a fűtött szobában. Hálóságot, fogkefét és pizsit hozzatok magatokkal!
.....